

तांपत्यादिहृपंमृत्युं विजानीयात् मृगयोर्लुब्धकस्य गायनमनुकूलत्वेन प्रतीयमानमपियथामृगस्य मृत्युः ॥ ४१ ॥ तदेवं जीवस्य संसृतिः प्रपंचिता तत्र च तस्य कर्मवशेन लोकाल्लोकांतरगमनं जन्ममरणं चोक्तम् तत्रैवं शंक्यते ननु व्यापकस्य कथं लोकाल्लोकांतरगमनं नित्यस्य च कथं जन्ममरणे भोगेन कर्मक्षये च सति जन्ममरणं चेप्यते तत्कुतः पुनरपि तस्य कर्मसंभव इति तत्र लोकांतरगमनं कर्मच संभवतीत्याह देहेनेति जीवस्योपाधितया भूतेन जातेन जीवेन लिङ्गदेहेन लोकांतरमनुव्रजन् अविरतं कर्माणि करोतीति कर्मणामसमाप्तिरुक्ता ॥ ४२ ॥ जन्ममरणसंभवमाह जीवोपाधिलिङ्गदेहः अस्यात्मनः अनुगतः अनुवर्त्ती भूतेन्द्रियमनोमयः स्थूलभूतादिविकारो देहः भोगायतनं तयोर्निरोधः कार्यायोग्यता तदस्य जीवस्य मरणमुच्यते आविर्भावस्तु संभवो जन्मोच्यते ॥ ४३ ॥ एतदेव दृष्टान्तेन स्पष्टयति द्रव्योपलब्धिस्थानस्य नेत्रगोलकादेर्द्रव्येक्षायां रूपादिदर्शनेकाचकाम

तामात्मनो विजानीयात् पत्यपत्यगृहात्मकम् ॥ दैवोपसादितं मृत्युं मृगयोर्गायनं यथा ॥ ४१ ॥ देहेन जीवभूतेन लोकाल्लोकमनुव्रजन् ॥ भुञ्जान एव कर्माणि करोत्यविरतं पुमान् ॥ ४२ ॥ जीवोस्यानुगतो देहो भूतेन्द्रियमनोमयः ॥ तन्निरोधोऽस्य मरणमाविर्भावस्तु संभवः ॥ ४३ ॥ द्रव्योपलब्धिस्थानस्य द्रव्येक्षाऽयोग्यता यदा ॥ तत्पंचत्वमहं मानादुत्पत्तिर्द्रव्यदर्शनम् ॥ ४४ ॥ यथाऽक्ष्णोर्द्रव्यावयवदर्शनायोग्यता यदा ॥ तदैव चक्षुषां द्रष्टृत्वत्वायोग्यताऽनयोः ॥ ४५ ॥ तस्मान्न कार्यः संत्रासो न कार्पण्यं न संभ्रमः ॥ बुद्ध्वा जीवगतिं धीरो मुक्तसंगश्चरेदिह ॥ ४६ ॥ सम्यग्दर्शनया बुद्ध्या योगवैराग्ययुक्तया ॥ माया विरचिते लोके चरेन्न्यस्य कलेवरम् ॥ ४७ ॥ इ०
भा० म० तृतीयस्कंधे कापिलेयोपाख्याने जीवगतिरेकत्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ३१ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥

लादिदोषेण यदाऽयोग्यता भवति तदैव चक्षुष इन्द्रियस्याप्ययोग्यता अनयोः स्थानचक्षुषोर्यदाऽयोग्यता तदैव द्रष्टृजीवस्य द्रष्टृत्वायोग्यता एवं स्थूलदेहवैकल्ये लिङ्गस्य वैकल्यं तदेव जीवस्य मरणं न स्वत इत्यर्थः ॥ ४४ ॥ कचिदेकः श्लोकः पठ्यते तत्रायमर्थः द्रव्योपलब्धिस्थानस्य स्थूलशरीरस्य द्रव्येक्षायां यदाऽयोग्यता तत्पंचत्वं मरणम् अहं मानात् इदमेवाहमित्यभिमानेन द्रव्यस्य स्थूलशरीरस्य दर्शनमुत्पत्तिः अक्ष्णोर्गोलकयोः द्रव्यावयवस्य रूपादेर्दर्शने योग्यता शेषं समानम् ॥ ४५ ॥ यस्मान्न वस्तुतो जीवस्य जन्ममरणादि तस्मान्मरणात्संत्रासो न कार्यः जीवनेन च कार्पण्यं दैन्यं कार्यं संभ्रमश्च जीवनप्रयत्ने ॥ ४६ ॥ ननु सर्वथा मुक्तसंगत्वे कथं जीवितमत आह सम्यक्पश्यति विचारयतीति सम्यग्दर्शनात् या बुद्ध्या माया विरचिते लोके कलेवरं न्यस्य निक्षिप्य तस्मिन्नासक्तित्यक्त्वा विचरेदित्यर्थः ॥ ४७ ॥ इति तृतीये टीकायामेकत्रिंशत्तमः ॥ ३१ ॥ ॥ ७९ ॥